

УДК: 321.01/327.7

Кокорєв О. В., ДЗ «ПНПУ ім. К. Д. Ушинського»

РЕГІОНАЛІЗАЦІЯ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОЇ ТА КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНОЇ СПІЛЬНОСТІ БАЛТІЙСЬКОГО РЕГІОНУ

У статті розглядаються країни Балтії з моменту приєднання їх до країн Євроатлантичного простору. Показано, що євроатлантична інтеграція стала основою зовнішньої політики країн Балтії. Хоча економічні реформи і зовнішньоекономічна переорієнтація зі Сходу на Захід носили хворобливий характер для прибалтійських товариств, не можна не відзначити, що, незважаючи на ряд істотних витрат, країни Балтії за минулі два десятиліття досягли значних успіхів на шляху інтеграції в євроатлантичні об'єднання. Ще з моменту здобуття незалежності, економіки Латвії, Литви і Естонії якісно відрізнялися від народних господарств інших радянських республік – вони володіли розвинутою інфраструктурою, мали значні енергетичні потужності, більш високий рівень добробуту. Після отримання незалежності відбувається інтенсивне співробітництво в сфері реалізації енергетичних, транспортно-інфраструктурних проєктів, а також проєктів, які стосуються внутрішньої безпеки.

Показано, що після здобуття незалежності країни Балтії практично втратили змістовне наповнення ідеї прибалтійської співпраці. Останньою її найбільш значущою складовою залишається прихильність спільної історичної пам'яті, яку більшою чи меншою мірою на офіційному рівні демонструють всі три країни.

Ключові слова: сучасний політичний процес, європейська інтеграція, Євросоюз, Литва, Латвія, Естонія, демократія, вільний ринок, СРСР, НАТО.

З моменту вступу до Євроатлантичного безпекового простору, країни Балтії, які були нещодавно частиною загального радянського простору, продовжували наслідувати західні традиції і цінності, які були дуже близькі ним протягом усіх років «радянського експерименту», завдяки чому ці країни в 1990-2000-і роки так легко переорієнтували свої політичні і соціально-економічні спрямування.

Зазначена проблема є, безумовно, по сей час актуальною і окремі її аспекти аналізуються у роботах наступних авторів: А. Бразаускаса, А. Горбунова, В. Ландсбергиса та А.Рюйтеля, які проживають у країнах Балтії і займаються цими питаннями.

Метою дослідження є зовнішньополітична діяльність прибалтійських держав у зазначений період і перспективи подальшого розвитку у складі ЄС.

Для вирішення зазначеної мети необхідно вирішення наступних дослідних завдань:

- виявити основні напрямки зовнішньої політики прибалтійських держав;
- виділити і обґрунтувати етапи підготовки країн до вступу в ЄС.

Перш за все варто зазначити, що саме прибалтійські республіки найбільш динамічно розвивалися в соціально-економічному плані у складі СРСР. Внаслідок цього, з початком перебудови прибалтійські республіки ще остаточно не розглядали можливість виходу з Союзу. Однак погіршення загальної внутрішньополітичної і внутрішньоекономічної ситуації, а також неготовність керівництва СРСР піти на надання більших економічних і політичних свобод в національних республіках призвели до того, що правонаціоналістичні позиції стали головними у суспільно-політичних рухах Балтії.

Саме за часів Радянського Союзу сформувався ряд специфічних особливостей розвитку прибалтійських держав, який мав істотний вплив на соціально-економічні процеси, що відбувалися в них після здобуття незалежності у 1991 р. По-перше, це демографічна ситуація в прибалтійських республіках, яка склалася за 50 років їх перебування у складі Радянського Союзу. Хоча чисельно населення республік Прибалтики у тій епосі залишалось приблизно незмінним, частка росіян і російськомовного населення у загальному балансі населення збільшувалася. Винятком була тільки Литва. До розпаду СРСР у серпні 1991 р. литовці

становили 81,5 % населення, в той час як частка естонців в Естонії була 61,3 %, латишів у Латвії – 52,1 % від загального населення країни [1, с. 77–79]. Багато в чому саме внаслідок цього Литва не відчувала труднощів надання громадянства усім, хто проживав на її території, у той час як на території Латвії та Естонії етнічні мешканці зазнали істотних правових, політичних і соціальних обмежень.

По-друге, особливе місце, яке займала прибалтійська економіка в загальносоюзному народному господарстві. У республіканських економік була більш диверсифікована виробнича структура, високопродуктивне і найбільш рентабельне сільське господарство, розвинена інфраструктурна мережа, значна продуктивність праці.

Продукція прибалтійських підприємств користувалася великим попитом серед населення. Сфера послуг оцінювалася масовою свідомістю відповідною західному рівню. В цілому Прибалтика розглядалася найбільш близькою до Європи за якісним показником життя у порівнянні з іншими республіками Радянського Союзу.

По-третє, вже з 1960-х років у прибалтійських республіках стали проводитися економічні експерименти з впровадження більш ефективних методів господарювання. Наприклад, в Естонії риболовний колгосп ім. Кірова з середини 1970-х, а в Латвії колгосп «Адажі» з початку 1980-х років працювали в умовах повної самоокупності, а багато підприємств легкої і харчової промисловості працювали тією чи іншою мірою – на господарській розрахунковій основі [Див. детал. : 2].

Можна констатувати, що на момент виходу з Радянського Союзу вони мали низку конкурентних переваг у порівнянні з іншими союзними республіками, а саме:

- вигідне геоекономічне положення;
- наявність розвинутої логістичної інфраструктури вже на кінець 80-х років;
- наявність висококваліфікованих кадрів у регіоні (розвиненість електротехніки, радіоелектроніки, машинобудування, хімії та ін.);
- наявність ринкового досвіду на момент здобуття незалежності;
- схильність до індивідуальної трудової діяльності як загальна риса національної психології прибалтійських народів.

У республіках сконцентрувалися найгостріші суперечності, що призвели в комплексі до отримання ними незалежності і виходу зі складу СРСР. Більш того, «...на відміну від інших радянських республік, прибалтійські користувалися не тільки моральною, в рамках боротьби Заходу за демократичні ідеали і права людини, а й безпосередньою політичною та дипломатичною підтримкою США, Європейського парламенту, окремих європейських, у першу чергу, скандинавських країн. Вплив міжнародних чинників не носив абсолютний характер, але був досить великим. Міжнародний фактор поєднувався з особливостями соціально-економічного розвитку Балтії.

Однак, на думку Р. Х. Симоняна, саме цей міф «виявився потужним негативним фоном, на якому російськими чиновниками здійснювалася пересипана численними поразками практика відносин з прибалтійськими республіками всі наступні роки після розпаду СРСР» [2, с. 38].

Як уже було згадано, прибалти в радянські роки перебували в привілейованому становищі і, за свідченням сучасних дослідників, абсолютно не бажали ним поступатися. Тому спочатку метою створення Народних фронтів у Латвії, Естонії та Литві декларувалося сприяння розбудові та і їх діяльність була, в цілому, спрямована на прискорене реформування союзної економіки, надання їм більшої господарської незалежності, політичних і економічних свобод. Саме прибалтами було вперше (ще на початку перебудови) запропоновано підписати новий союзний договір про створення «оновленої федерації», тобто те, що згодом планувалося в рамках Новоогарівського процесу. Вже у 1988 р. на Установчому з'їзді «Саюдіса» прозвучали заклики до незалежності і слова про незаконність приєднання Литви до Радянського Союзу, на що А. Бразаускас – тодішній лідер КПЛ змушений був відповісти: «Деякі виступи ... засмучують ... Невже ми можемо ось таким чином, з трибуни, вирішувати найскладніші питання, які не змогли вирішити за 48 років існування Радянської Литви? ... чи

думаємо ми про наслідки, які можна очікувати? ... Я чесно, дорогі друзі, хочу сказати: вмійте чекати» [Цит. за : 3, с. 53].

Цікаво також, що вимоги суверенітету, які висувалися до 1989 р, не припускали повноцінної реалізації права на самовизначення, а мали на увазі лише великі свободи. Американський дослідник А. Лівен зауважив з цього приводу: «Протягом цих років слова «незалежність», і ще більше «суверенітет» придбали спектр значень, невідомих на Заході. ... Між Кремлем, національними рухами і республіканськими комуністичними партіями існувало щось на кшталт таємного договору, що полягав у тому, що «незалежність» насправді не означає справжню незалежність, що «суверенітет» означає щось менше, ніж повне право на самовизначення, і що незалежність і суверенітет якимось чином можуть здійснюватися в рамках радянської системи. Це була омана, оскільки ніхто не хотів відкритого зіткнення» [3, с. 54].

Наростання економічної та політичної кризи в Радянському Союзі, небажання центру реагувати адекватним чином на ініціативи республіканських компартій і суспільно-політичних рухів поступово призвели до того, що в цих рухах при мовчазній підтримці перших до керівництва структур прийшли національні праворадикальні сили, які висунули вже інші гасла: в першу чергу, – повної незалежності від Москви. Першою республікою, що встала на шлях відділення, була Литва. 11 березня 1990 р. незадовго до цього переобрана Верховна Рада республіки на чолі з В. Ландсбергісом приймає акти «Про відновлення незалежної Литовської держави» і «Про відновлення Конституції 1938 р.». У Латвії «Декларація про відновлення Латвійської республіки» була прийнята Верховною Радою Литовської РСР 4 травня 1990 року. Нарешті, Естонія заявила про незалежність прийняттям двох документів: 2 лютого 1990 року було ухвалено «Декларацію з питання державної незалежності Естонії», а 30 березня – постанова Верховної Ради Естонської РСР «Про державний статус Естонії».

Важливо відзначити, що політичні процеси, що відбувалися в прибалтійських республіках, знаходили значну підтримку в західних країнах. Так, наприклад, під час оголошеної Москвою економічної блокади Литовської РСР лідери ФРН і Франції Г. Коль і Ф. Міттеран намагалися бути посередниками у врегулюванні спору. Специфічне положення країн Балтії обумовило і специфічність питання – відповіді: замість питання, чи будуть вони випущені на свободу, було питання, коли» [4, р. 343]. Цікаво, що першою країною, яка визнала їх незалежність, була Ісландія. 11, лютого 1991 року нею була визнана незалежність – Литви, 22 серпня – Естонії, 23 серпня – Латвії.

Остаточо це сталося 6 вересня 1991 р., коли їх незалежність була визнана СРСР. Хоча ще у січні Б. Н. Єльцин підписав договори про основи міждержавних відносин Росії з Естонією і Латвією (відповідно 12 і 13 січня), а 29 липня – з Литвою, в яких сторони визнавали один одного незалежними державами, а 24 серпня, тобто через кілька днів після невдалого путчу ГКЧП, він знову видає накази про визнання державної незалежності прибалтійських республік і встановлення з ними дипломатичних відносин.

При цьому, як зазначає Р. Х. Сімонян, «поспіх і непрофесіоналізм призвели до найгостріших проблем і з виведенням військ, і з демаркацією кордонів, і з державним майном, і з багатьма іншими. А, головне, з цивільним статусом російського населення, яке з державотворчої більшості стало раптово етнічною меншиною, кинутою керівництвом історичної Батьківщини напризволяще» [2, с. 54].

Євроатлантична інтеграція стала основою зовнішньої політики країн Балтії. Однак, як це не парадоксально, якщо традиційно вважається, що економіка і господарські інтереси визначають характер політичного розвитку, в прибалтійських державах, швидше, навпаки, всі внутрішньополітичні та внутрішньоєкономічні реформування (демократизація, лібералізація, приватизація і т. д.) – було підпорядковане загальній ідеї створення суспільства, цінності якого будуть відповідати загальноновизнаним західним зразкам (демократія, вільний ринок, права людини). Хоча економічні реформи і зовнішньоєкономічна переорієнтація зі Сходу на Захід носили хворобливий характер для прибалтійських товариств, не можна не відзначити, що, незважаючи на ряд істотних витрат, країни Балтії за минулі два десятиліття досягли значних

успіхів на шляху інтеграції в євроатлантичні об'єднання. Не останню роль в цьому зіграла та економічна основа, яка сформувалася в радянську епоху і якої у 1990-і роки нові керівники прибалтійських держав послідовно і не без успіху намагалися позбутися.

Ще з моменту здобуття незалежності, економіки Латвії, Литви і Естонії якісно відрізнялися від народних господарств інших радянських республік – вони володіли розвиненою інфраструктурою (дороги, трубопроводи, порти); мали значні енергетичні потужності, великі підприємства і добробут, економічний розвиток, діяльність в рамках ЄС і НАТО. Інтенсивне співробітництво відбувається в сфері реалізації енергетичних, транспортно-інфраструктурних проєктів, а також проєктів, що стосуються внутрішньої безпеки.

Естонія віддана ідеї прибалтійського єдності, а її президент Томас Хендрік Ільвес, відомий своїм негативним ставленням до приєднання його країни до прибалтійських держав, вважав, що подібна ідентичність штучна і створена у радянські часи [5]. Проте, в період головування Естонії в БА і БСМ в 2011 р. естонський МЗС відзначав, що хоча країни Балтії сьогодні «всі члени Європейського союзу і НАТО, балтійське співробітництво не втратило своєї цінності».

В той самий час, центр тяжіння їх співпраці значно перемістився в сферу співробітництва між усіма країнами Північної Європи, особливо це стосується форматів NB-8, Ради держав Балтійського моря, Стратегії ЄС для регіону Балтійського моря.

Дійсно, після здобуття незалежності, а потім здійснення основної мети своєї внутрішньої і зовнішньої політики, країни Балтії практично втратили змістовне наповнення ідеї прибалтійської співпраці. Останньою її найбільш значущою складовою залишається прихильність спільної історичної пам'яті, яку більшою чи меншою мірою на офіційному рівні демонструють всі три країни.

Одночасно між країнами Балтії в 90-і роки формувалося співробітництво у військовій сфері. Спільні проєкти в цій галузі почали здійснюватися ще до вступу в НАТО в 2004 р (одним з перших таких проєктів стало створення в 1994 році миротворчого батальйону BALTBAT зі штабом в Адажі (Латвія), розформованого в 2003 р., а потім знову відтвореного в 2007–2010 рр. для участі в чергуванні Сил реагування НАТО) і продовжують реалізовуватися і по сей день. Мова йде про створення у 1994 р. системи спостереження за повітряним простором Балтії – The Baltic Air Surveillance Network (BALTNET), навесні 1998 р. – військово-морської ескадри Baltic Naval Squadron (BALTRON), в 2002 р – Балтійської інформаційної системи управління і контролю (The Baltic Command and Control Information System – BALTCCIS). Нарешті, в червні 1998 року у м. Тарту (Естонія) спільним рішенням міністрів оборони Естонії, Латвії і Литви було створено Балтійський оборонний коледж – The Baltic Defence College (BALTDEFCOL).

У теперішній час прибалтійська співпраця на концептуальному рівні продовжує фігурувати в якості пріоритету всіх трьох країн Балтії. Так, у Програмі Уряду Литви 2013 року було відзначено, що «тісна співпраця Литви, Латвії та Естонії і далі буде необхідна як з політичної точки зору і з точки зору необхідності гарантій безпеки, так і виходячи з економічних і культурних аспектів».

Ефективна реалізація важливих енергетичних проєктів, таких як «Rail Baltica», «Via Baltica» та інших спільних програм в сфері освіти і культури, і далі буде суттєвою передумовою зміцнення економічного і соціального розвитку, культурних і міжособистісних зв'язків між трьома країнами Балтії.

Латвійська позиція щодо сусідів Балтії носить «багатосторонній і прагматичний характер». Трибічна співпраця «ґрунтується на спільних інтересах і цілях трьох країн в області зовнішньої політики і політики безпеки: сприяння підтримці безпеки, і в результаті за два пострадянських десятиліття можна нарахувати лише кілька прикладів реальної і не дуже успішної співпраці між країнами Балтії» [4, с. 345–360].

Це будівництво єдиної автомагістралі «Via Baltica» (найбільших успіхів досягла Литва, де і за радянських часів були кращі автодороги), єдиної залізничної магістралі «Rail

Baltica» / «Rail Baltica-2» (хоча, як раніше зазначалося, процес розвивається складно і згода між трьома прибалтійськими країнами досягається насилу). Залишається незрозумілою доля будівництва нової АЕС в Ігналіні, яку за первинним проектом повинні були будувати спільно Литва, Латвія, Естонія і Польща.

Невдачею закінчилися і спроби прибалтійських держав перешкодити будівництва Північно-Європейського газопроводу («Північний потік») і запропонувати свою – транспортувати газ уздовж узбережжя («Бурштиновий потік»), – в якій могли б взяти участь Литва, Латвія, Естонія і Польща. Нарешті, в контексті енергетичної політики створення національного терміналу СПГ Литвою ставиться під питання окупність проекту регіонального терміналу, на будівництво якого претендують Латвія, Естонія і Фінляндія.

Більш того, є і приклади суперництва. Так, з середини 1990-х років йшли постійні суперечки між Литвою і Латвією з приводу державної приналежності нафтоносної ділянки континентального шельфу (в районі Клайпеди і Лієпая). Тільки до 1999 р. Литві вдалося домогтися права на експлуатацію родовища, хоча Латвія пізніше стала регулярно пред'являти екологічні претензії. Крім того, укладену в тому ж році угоду про морський кордон Латвія відмовляється ратифікувати, висуваючи як умову право спільної розробки зазначених нафтових родовищ.

В іншому економічне співробітництво не виходить за рамки звичайних зовнішньоекономічних контактів. Статистичні дані взаємного імпорту і експорту (вказують, що тільки для Латвії торгівля з сусідами має найбільше значення, що пов'язано з її центральним положенням у регіоні.

Таким чином, за минулі роки з моменту здобуття незалежності ідея «Балтійського шляху» в основному втратила свій концептуальний зміст. Хоча в інтеграційному плані були досягнуті значні успіхи у створенні формальних інституційних механізмів трибічної взаємодії, однак відсутність прагматичної зацікавленості у її поглибленні свідчить про ймовірне досягнення порогу такого співробітництва. На місце прибалтійської інтеграції приходять загально балтійська, заснована на поки ще не визначеній в повному обсязі, але сформованій під впливом процесів регіоналізації культурно-історичної спільності Балтійського регіону.

Використана література:

1. Гуцин В. И. Рига / В. И. Гуцин. – М.: Рассвет, 2013. – 345 с.
2. Симонян Р. Х. Россия и страны Балтии / Р. Х. Симонян. – 2-е изд., доп. – М.: Институт социологии РАН, 2005. – 456 с.
3. Фурман Е. Д. Становление партийной системы в постсоветской Литве / Е. Д. Фурман. – М.: Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2009. – 200 с.
4. BrGgemann K. Leaving the – Baltic / K. BrGgemann // Estonian Identity. Review of History. – 2003. – P. 33-360.
5. Hendrik T. Baltic countries – Estonia [Електронний ресурс] / Т. Hendrik // Estonian Ministry of Foreign Affairs. New pages of History. – 2005. – Режим доступу: <http://vm.ee/en/estonia-nordic-country>.

Кокорев А. В. *Регионализация социально-политической и культурно-исторической общности Балтийского региона.*

В статье рассматриваются страны Балтии с момента присоединения их к странам Евроатлантического пространства. Показано, что евроатлантическая интеграция стала основой внешней политики стран Балтии. Хотя экономические реформы и внешнеэкономическая переориентация с востока на запад носили болезненный характер для прибалтийских обществ, нельзя не отметить, что, несмотря на ряд существенных затрат, страны Балтии за прошлые два десятилетия достигли значительных успехов на пути интеграции в евроатлантические объединения. Еще с момента получения независимости, экономики Латвии, Литвы и Эстонии качественно отличались от народных хозяйств других

советских республик - они владели развитой инфраструктурой, имели значительные энергетические мощности и более высокий уровень благосостояния.

После приобретения независимости происходит интенсивное сотрудничество в сфере реализации энергетических, транспортно-инфраструктурных проектов, а также проектов, которые касаются внутренней безопасности.

Показано, что после получения независимости страны Балтии практически потеряли содержательное наполнение идеи прибалтийского сотрудничества. Последней ее наиболее значимой составляющей остается поддержка общей исторической памяти, которую в большей или меньшей степени на официальном уровне демонстрируют все три страны.

Ключевые слова: современный политический процесс, европейская интеграция, Евросоюз, Литва, Латвия, Эстония, демократия, свободный рынок, СССР, НАТО.

Kokorev O. V. *Regionalization of the Sociopolitical and Cultural-Historical Unity of the Baltic Region.*

The article analyzes the Baltic States since their entry into the Euro - Atlantic space. It is shown that Euro-Atlantic integration became basis of foreign policy of countries of Baltic. Although of economic reforms and external economic change from east to westward carried sickly character for Baltic societies, it is not impossible to mark that, in spite of row of substantial expenses, the countries of Baltic for past two decades attained considerable successes on the way of integration in Euro-Atlantic associations. Yet from the moment of receipt of independence, the economies of Latvia, Lithuania and Estonia quality differed from the national economies of other soviet republics - they owned the developed infrastructure, had considerable power powers and more high level of welfare.

After acquisition of independence there is an intensive collaboration in the field of realization of power, transport-infrastructure projects, and also projects that touch internal safety.

It of is shown that after the receipt of independence the countries of Baltic practically lost the rich in content filling of idea of the Baltic collaboration. The last its most meaningful constituent there is a favor of historical memory of that in a greater or less degree at official level demonstrate entire three countries.

Key words: modern political process, European integration, European Union, Lithuania, Latvia, Estonia, democracy, free market, Soviet Union, NATO.